GLORIA
ELLER
ÖDETS HAND.

(Forts. från föreg. nr.)

Medan jag funderade på den gamla kvinnans märkvärdiga skarpsynthet, föll det mig in att göra henne en annan fråga.

— Vet du, Rizpah, hur det gick med Marie Desolée?

— Nej, unga massa, det vet jag inte, svarade hon.

Alltså förgicks hon inte i stormen den där natten?

— Nej, herre, ni har inte en så svår synd att ansvära för. Det skulle ha varit en svårare synd, än ni kan inbilla er, för hon hade inte kommit att dö ensam. Det var ert ofödda barns moder, som ni drev ut den där natten ur ert hus, min stackars unga massa, sade käringen.

Jag blev i högsta grad förvånad ty jag hade aldrig tänkt på en sådan omständighet och sade så också till den gamla negressen.

— Hon visste det inte heller själv, svarade den gamla, så hur skulle hon ha kunnat tala om det för er? Men jag upptäckte det, så snart jag såg henne, för jag förstår mig på sådana saker.

— Och du såg henne! utropade jag i större häpnad än förut.

— Ja, jag såg henne. Hon kom hit och sökte skydd hos mig samma natt hon blivit utkörd från sitt hem. Herren förlåte er det! Jag har ofta bett för er. Hon kom hit, såsom jag sade, och jag hjälpte henne och skickade henne i väg följande morgon, förklädd till gosse i min sonsons söndagskläder.

— Vart tog hon vägen? frågade jag.

— Gud allena vet! Hennes mening var att gå hem till den plats, där hon var född och uppfostrad, men huruvida hon verkligen kom fram dit vet jag icke.

När jag hörde detta fattade jag hastigt ett beslut att gå till östra kusten av Maryland och besöka sandön, där jag först träffade Desolé, för att finna ut, om hon ännu var i livet, eller om hon var död, huruvida hon lämnat ett barn efter sig. Men dessförinnan ville jag utföra det uppsåt, för vilket jag kommit över oceanen till Virginia.

Jag gjorde den gamla kvinnan ännu en fråga:

— Vet ni något närmare om den man som vågade köpa den här egendomen, fastän den tillhörde en annan person, som ännu var i livet ehuru för tillfället frånvarande?

— Vad menar ni? Om jag känner den man, som köpte Gryphynshold?

— Ja.

— Nej, unga massa, jag känner honom inte, för han har varit död i många år. Han efterlämnade endast ett barn, en dotter, som nyss blivit gift och kommit hit för att bosätta sig. Och hon är knappast mer än ett barn själv.

— Har hon blivit uppfödd här i trakten? var min nästa fråga.

— Nej, hennes föräldrar ha aldrig bott här, och hon kom hit först för några dagar sedan. Om man inte berättade det, skulle vi aldrig ha vetat, att den gamla platsen fått en ny ägare. Alla, som voro här förut, hushållerskan och inspektoren och alla tjänarna, äro fortfarande här.

— Hm! Köpte man tjänarne liksom egendomen? kunde jag inte undvika att fråga.

— Ja, antingen köpte eller lejde dem. Men ingen ägare kom nånsin hit för att bosätta sig, förrän den unga arvtagerskan gift sig och kom hit ner för tre eller fyra dagar sedan.

— Vem var det den där flickan från Cuba gifte sig med? frågade jag.

— Jag vet inte, massa. Hans namn är..... Vänta, jag har hört det. Lindsay, eller Woolsey eller något sådant.

— Jag förmodar det är Lindsay, sade jag full av skratt, ty jag kom ihåg, att Desolés fosterföräldrar hette Lindsay, fastän jag hade svårt att föreställa mig någon släktskap mellan den rika arvtagerskans man och min f. d. fostersvärmor.

— Ja, det är just vad jag sade — Lindsay eller Woolsey.

Jag funderade ett ögonblick, och mina hämndplaner föllo till föga. Den som köpte Gryphynshold var död. Hans efterträdare var en ung flicka, nyss gift, och hennes man var herre till Gryphynshold. Men å andra sidan, om han satt sig in i den andres orättmätiga besittning, så var det rätt att han fick dela det öde, jag tillämnat åt den förre.

— Och ni säger, att den där unge Lindsay nu uppehåller sig i mitt hus? frågade jag.

— Nej, det har jag aldrig sagt. Jag sade, att han var i t där. Men han for sin väg strax därpå för affärers skull och lämnade sin unga hustru i mrs. Brents vård. Han for just idag på morgonen. Massa Cummings körde honom ner till Wolf's Gap och har just kommit tillbaka och körde förbi här på väg till Gryphynshold.

— Och sålunda är den unga frun där ensam med mrs. Brent? återtog jag.

— Med mrs Brent och Phil och tjänarne, svarade hon.

Jag övertänkte saken mycket noga. Min första tanke var på Desolée och barnet. De kanske båda voro vid liv. I sådant fall kunde jag ta min hämnd på inkräktarne, utan att blottställa mitt eget liv, såsom Marmaduke Murdocksons mördare och en återkommen flykting från rättvisan. Mitt beslut var därför snart fattat. Jag skulle intränga i huset på Gryphynshold och hämta vissa papper, som jag visste låga förvarade i en lönlåda av min chiffonier i mitt gamla rum. Och eftersom den gamla kvinnan försäkrat mig att ingenting blivit ändrat stod den antagligen kvar på sin gamla plats.

Efter att ha förskaffat mig dessa papper skulle jag bege mig till ostkusten av Maryland och söka efter Desolée och hennes barn. Och om barnet var i livet, skulle de papper jag kunde lämna ifrån mig sätta min egen ättling i obestridlig besittning av sitt fädernearv, vare sig barnet var en flicka eller en gosse. Och sedan kunde jag dö i ro.

Jag tog en högtidlig ed av gamla Rizpah att inte för någon själ yppa hemligheten av min återkomst men att vara lika tystlåten i detta fall som hon varit under de förflutna många åren. Därpå uppnådde jag gående det lilla avståndet till Gryphynshold.

Järngrinden var öppen och grindstugan tycktes vara obebodd. Jag passerade den halvt igenvuxna körvägen som ledde upp till huvudbyggnaden. Snön var nu ganska djup och föll ännu tätare. Jag kommer ihåg, huru märkvärdig likheten mellan den där natten för tjugotvå år sedan och denna föreföll mig. Men när jag närmade mig byggnaden, fann jag att allting var mörkt med undantag av den stora mittelhallen, varifrån en svag ljusstrimma trängde ut genom det lilla fönstret bredvid dörren, alldeles som för mer än tjugu år sedan.

Jag skrattade högt, då jag kommit fram till dörren och fann, att fönsterrutan icke blivit lagad och att även några av järngallren rostat sönder och fallit bort.

Jag lutade mig ner och tittade in genom fönstret. Det var en intressant syn, som visade sig framför mina ögon. Det fanns två spisiår i hallen, en till höger där jag stod. Den var tom. Den andra spiseln var längre åt vänster nära bakdörren och brann resten av en brasa och belyste ofullständigt tre kvinnliga varelser, som sutto tillsammans framför elden. Och jag kunde inte hjälpa att jag trodde den gamla hushållerskan vara i farten med att berätta för dem, vilka hemska upplevelser hon haft en likadan natt för just tjugotvå år sedan.

Jag skrattade för mig själv, när jag tänkte på hur jag skulle skrämma dem om några ögonblick. En vindstöt kom just i samma ögonblick helt plötsligt och förtog det buller jag gjorde när jag lät min hand glida in och taga ut nyckeln från insidan, draga ifrån riglarne och öppna dörren. Jag lät med avsikt järnbommen falla ner med ett väldigt brak i samma ögonblick jag kastade upp dörren och rusade in.

Det var en syn att se de tre kvinnornas förskräckelse. Ett skrik, som kunnat lyfta av taket, ljöd på samma gång från tre par läppar och de rusade alla i en hög och föllo ikull på golvet. Allt detta såg jag, medan jag tog vägen genom hallen och uppför trappan. Jag kände mig alldeles säker på att få vara ostörd i mitt rum, ty jag var övertygad om att ingen av tjänarne för alla pengar i världen skulle våga sig upp dit. Jag fann en brasa tänd i mitt gamla rum och ett par ljus på spiselkanten. Jag stängde dörren i lås, fastän jag visste att jag skulle förbli ostörd, och därefter började jag genomsöka min chiffonier. Men jag hade mera besvär än jag tänkt mig, att få tag i de papper jag letade efter. En sak var att jag glömt, hur man skulle öppna lönnlådan. Efter att ha hållit på och arbetat en hel timme utan resultat, förlorade jag tålamodet och samlade alla mina krafter för att slå den gamla möbeln i spillror genom att låta den falla med framsidan i golvet, vilket den också gjorde med ett dån, som skaksde hela huset. Lönnlådan sprang upp och dess innehåll strödde ut på golvet.

Jag skrattade på nytt, när jag tänkte på den nya förskräckelse jag åstadkommit, men jag skrattade mindre en stund senare, ty ansträngningen med möbeln hade framkallat ett anfall av mitt lidande. Jag kände mig nära att falla i vanmakt och måste kasta mig på sängen, där jag blev liggande i flera timmar utan förmåga att resa mig upp. Ett par klunkar ur min konjaksflaska gåvo mig dock nya krafter.

Jag steg upp vid soluppgången och roade mig att göra oordningen i rummet så stor som möjligt, för att visa att jag varit där. Och sedan jag fått tag i alla de papper, jag ville ha reda på, lämnade jag rummet och gick nedför trappan.

Hallen var nu övergiven. Jag kände en nyfiken önskan att närmare betrakta de där fruntimmerna, som jag skrämt så illa. Jag gissade riktigt nog, att de tagit sin tillflykt från spökerierna i hallen, till köket i bakre delen av byggnaden. Jag smög mig tyst genom den mörka gången, som ledde dit, tills jag stod framför köksdörren. Dörren var tillsluten men icke låst. Därför öppnade jag den långsamt och tittade in. Endast två fruntimmer voro där — den gamla hushållerskan och den unga frun. Båda stodo framför elden med ryggarne mot mig. Den gamla hushållerskan yttrade just sin glädje över att solen äntligen gått upp och tillade, att hon icke var rädd för någonting vid dagsljus.

Då jag hörde detta skrattade jag högt.

Hon ryckte till och vände sig om, blev mig varse och gav ifrån sig ett genomträngande skrik samt föll avsvimmad till golvet.

Jag dröjde icke för att hjälpa henne på benen utan skyndade min väg och gömde mig, ty den unga kvinnan — som tycktes ha fan i kroppen — hade följt efter mig.

Jag låg dold, tills jag märkte att hon givit upp försöket att finna mig. Därpå gick jag ut samma väg jag kommit in, genom farstudörren, och begagnade mina händer på samma sätt för att tillsluta dörren och låsa och tillbomma den inifrån, så att den var i samma skick som innan jag kommit. Därpå skyndade jag till Rizpahs hydda och stannade där till mörkrets inbrott, då jag åter steg till häst och lämnade Gryphynshold bakom mig.

Vid färjan blev jag utsatt för besvärligheter, för första gången sedan min återkomst. Jag hade väckt värdens nyfikenhet och han försökte på alla sätt att få veta vem jag var. Men jag lyckades göra alla hans försök om intet.

Det var inte blott värden, som besvärade mig. Det fanns en annan resande i värdshussalen, och fastän det var en beskedlig och fullt oskadlig ung man, kunde jag icke taga ögonen från honom och ej heller möta hans blick, när han händelsevis såg på mig. Jag förstod mig inte själv. Emellertid lämnade jag Kirks färja samma kväll. Jag hade dock icke kommit längre än till Lexington, då jag fick ett nytt anfall av mitt onda och måste stanna där flera dagar. Då jag var så pass återställd att jag kunde fortsätta resan, sålde jag min häst och begagnade diligensen till Richmond samt ämnade därifrån begé mig med ångbåten till La Comptes Landing.

Den första person jag träffade på ångbåtsbryggan var en gammal neger, vilken jag kände igen från mitt första besök där för tjugofem år sedan. Jag började göra honom frågor om folket på sandön och huruvida den unga kvinnan, som rymde därifrån för många år sedan, någonsin kom tillbaka. Han hade reda på allt och berättade för mig allt jag ville veta. Han kände icke igen mig och av den orsaken var han kanke ännu mera talträngd.

Ja, han talade om, att Marie Desolée återvänt till de sina för många år sedan, han hade själv rott henne från La Comptes Landing till sandön. Hon hade stannat där i sex månader, och alltid hållit sig inomhus ej ens gått till kyrkan och ej mottagit andra besök än av doktorn och presten. Hon levde till sommaren och dog sedan hon nyss givit livet åt en son.

Hörra hurra ropade jag inom mig en son! Men håll! Kanske han inte överlevat henne länge? Jag lyssnade ängsligt till fortsättningen av den gamla negerns berättelse.

Gossen växte upp, sade han, och tycktes vara stark och frisk. Jim och Kate Lindsay, som icke hade några egna barn, adopterade honom upfostrade honom såsom sin egen son och ville att alla skulle tro honom vara det i verkligheten. Men folket däromkring visste nog, att David Lindsay var son till Marie Desolée, ehuruväl ingen ville säga något därom av aktning för den gamla mrs. Lindsay. Och den gamla negern tillade, att enligt hans föreställning den unge mannen själv inte visste annat än att han var sonson till gumman Lindsay. Men i alla händelser hade ju fader Moriarty döpt honom vid moderns dödsbädd och hans dopattest måste finnas i kyrkboken.

Alltså levde min son! Min hämnd var i mina egna händer. Jag beslöt att uppsöka honom med ens och bad därför den gamle negern ro mig över till sandön. Han svarade, att det icke tjänade något till, emedan ingen fanns hemma. Gamla mrs. Lindsay hade farit till St. Inigoes för att hushålla för prästerna, tills de kunde få en annan i stället för den hushållerska, som nyligen dött.

— Och unga mr. David, var är han? frågade jag ängelägen att icke förlora någon tid.

— Åh, han! utropade den gamle negern. Den lymmeln har rymt sin väg med den finaste och vackraste och rikaste fröken i hela trakten — han som bara var en fattig fiskargosse!

Jag nästan skrämde slag på den gamla negern genom att brista ut i gapskratt vid denna underrättelse. Hur kunde jag hjälpa att jag tänkte på att det låg i blodet. Här fick jag höra att min son, som aldrig sett och i vars uppfostran jag icke hade den minsta del, trogen sin ätts traditioner enleverat den vackraste och rikaste arvtagerskan i trakten — såsom alla hans förfäder hade gjort — med undantag av mig, ty jag hade ju enleverat en skönhet som icke var någon arvtagerska.

— Och vem var den unga flickan? frågade jag när jag återhämtat mig från min munterhet.

— Miss Delia Werry, myndling till översten däruppe, svarade den halvt förtörnade negern.

Jag skrattade igen. Jag riktigt skakade av skratt.

— Jag kan inte inse, att det är något att skratta åt, massa, att en ung rackaré till fiskarpojke rymmer med den snällaste och förnämligaste lilla fröken i hela världen — nej, sannerligen jag det kan, invände negern.

— Och hur kom det sig, att hon lät honom göra det? frågade jag.

— Åh, hon var förtrollad av hans vackra utseende och inställsamma sätt.

Jag måste skratta på nytt. Han var verkligen min son och sina fäders son.

— Säg han bra ut? frågade jag.

— Ja, han var likasä vacker som den lede frestaren, för vilken Eva föll.

Jag frågade inte en smul efter miss Delia Wery eller vad hon hette i verkligheten. Jag hyste inte det minsta tvivel, att den lovande ungdom som var min son rymt med en vacker arvtagerska och att han på sina fäders vis snart skulle tröttna på henne och antingen krossa hennes hjärta eller vrida nacken av henne. Men jag var angelägen att fullborda det arbete, jag kommit dit för att uträtta det vill säga insätta min son i hans lagliga rättigheter, innan döden överraskade mig. Jag frågade därför den gamle negern om han i stället att ro mig över till sandön, vilket nu var lönlöst, kunde skaffa mig något slags fordon för att föra mig till St. Inigoes. Han försvann för en stund och återkom med ett ekipage bestående av en gammal häst och en dito gigg, i vilken vi satte oss upp. Det var vid dagningen jag kom fram och jag mutade en gammal kyrkvaktare att släppa in mig i sakristian och låta mig se kyrkboken. Här fann jag snart nog det årtal jag sökte efter och upptäckte att under dato av den 4:de juli döpelseakten blivit inskriven för gossen David Lindsay, son till Dyvyd Gryphyn till Gryphynshold, Virginia, och hans hustru Marie Desolée Dubois.

Det var allt jag ville veta. Jag tog en kopia av det inskrivna och lämnade kyrkan. Därpå återvände jag till det lilla värdshuset, där negern med mitt ekipage väntade på mig. Här stannade jag över natten och skrev ner den föregående redogörelsen. Jag förstår inte själv varför jag gjort den så utförlig. Kanske var det därför att jag var ensam och inte hade något annat att göra. Jag ämnar nu återvända till La Comptes Landing och uppsöka min gamle vän general Stuart samt bedja honom om gästfrihet för att få dö i ro. Ty jag känner att döden icke är långt borta.

* * *

Här slutade Dyvyd Gryphyns bekännelse. Fader Moriarty vecklade ihop papperet under tystnad och överlämnade det till David. Mrs. Lindsay torkade sig i ögonen. David Lindsays ansikte uttryckte de stridigaste känslor. Han gjorde en våldsam ansträngning för att kasta av sig den hemska spänning, vari han försatts under åhörandet av sin faders ohyggliga bekännelse, och utropade:

Han måste ha farit från sina sinnen! Allt tyder på att han var sinnessjuk!

— Ja, min son, svarade prästen högtidligt, han var sinnessjuk, ty alla dåliga lidelsers utbrott äro bevis på vansinne. Men den barmhärtige fadern i himmelen som prövar hjärtan och njurar, skall ha förbarmande även med denne store syndare.

Tre dagar därefter blevo de dödliga kvarlevorna av D. Gryphyn nedsänkta i den familjegrav, som tillhörde hans äldsta och ende vän, general Archibald Stuart. Samma afton återvände fader Moriarty till St. Inigoes och mrs. Lindsay jämte David foro hem till sandön. Vid avskedet sade prästen till den unge mannen:

Min son, jag måste ha ett längre samtal med dig.

— Som ni önskar, fader, när vill ni mottaga mig?

— I morgon vid St. Inigoes, om du behagar.

— Jag skall vara där på utsatt tid, svarade David.

(Forts.)

Trött och nervös. "Jag hade ingen aptit, kunde ej sova och var ej i stånd att uträtta mitt arbete; jag var trött och nervös," skriver fru Victor DeWachter från Crosswell, Mich. "Tre flaskor av Dr. Peters Kuriko ha gjort mig frisk. Jag kan nu förrätta alla mina husliga sysslor och även hjälpa min man med arbetet utomhus." Denna utmärkta örtmedicin skall göra er gott sak samma i vilket fysiskt tillstånd ni befinner er. Apotekare kunna ej sälja den; endast speciella agenter kunna tillhandahålla den. Tillskriv Dr. Peter Fahrney & Sons Co., Chicago, Ill.

Levereras tullfritt i Canada.

Önskar Ni Bli Frisk och Stark

Försumma då icke att i TID vända er till Dr. L. K. Leigh, ty han har med enastående framgång behandlat otaliga fall av alla sjukdomar hos män, och hans arvode, ingaslutande medicíner, är så lågt, att vilken som helst kan betala det. Tjugofem års oavbruten praktik i behandling av tusentals fall visar att Dr. Leigh åtnjuter välförtjänt förtroende.

Behandlar pålitligt och framgångsfullt Märv-, Könn och Blodsjukdomar, Reumatism och alla sjukdomar i Bröst, Lever, Njurar, Blåsa, Mage och andra organ. Snart sagt alla sjukdomar hos män behandlas och botas säkert och varaktigt enligt den mest framskridna och framgångsfulla behandlingsmetod och de bästa och verksammaste medicíner. All korrespondens på svenska och ansedd som privat. Medicíner sändas till Canada per paketpost.

Rådfrågning, personligen, genom brev eller frågelista, är alldeles kostnadsfri.

Värdefull Läkarebok Fritt

"GODA RÅD" den berömda svenska bok som Dr. Leigh skrivit och som behandlar de flesta sjukdomar hos män och deras följder borde läsas av män i alla åldrar. Boken, jämte frågelista sändes alldeles gratis och portofritt i slutet omslag till alla, som insända namn och adress till

DR. L. K. LEIGH, 177 No. State St., B 14, Chicago, Ill

Farm och Hem.

GÖR RENT I POTATISKÄLLAREN.

Potatisen liksom alla övriga rotfrukter, måste förvaras på bästa sätt, ifall den skall stå sig vid förvaringen. Givetvis påverkar väderleken under vegetationsperioden, jordmånens beskaffenhet, upptagningssättet o. s. v. potatisens hållbarhet och smak, men förvaringsplatsens beskaffenhet har härvidlag ej minst att betyda.

I allmänhet förvaras ju potatisen i källare. Dessa äro också den bästa förvaringsplatsen i större delen av landet under förutsättning att de äro byggda och sedermera skötta på ett ändamålsenligt sätt. En god källare skall vara sval, frostfri, luftig och ej fuktig. För att källaren skall bli sval och frostfri, måste den till en del vara nedgrävd i jorden, då den på så sätt hålles sval under den varma årstiden och frostfri under vintern på grund av jordvärmen. Synnerligen viktigt är det vidare, att en ordentlig, det vill säga effektiv ventilation kan äga rum i källaren. Frisk torr och ren luft är ett oundgängligt villkor för att potatisen skall hålla sig. Potatisen avdunstar, även om den vid inläggningen är till synes alldeles torr, stora mängder vatten, den "svettas", som man säger. Särskilt är detta fallet den närmaste tiden efter inläggningen. Kan därunder ej den av fuktighet mättade luften i källaren ersättas med torrare genom ventilering, tar potatisen lätt skada genom mögelbildning och dylikt, den ruttnar och skämmes och smakligheten nedsättes. Ju fuktigare potatisen är vid inläggningen, desto nödvändigare blir det också att sörja för en god och snabb luftväxling.

Huru välordnad källaren än är, bör den dock alltid, innan den nya skörden på hösten skall läggas in, omsorgsfullt och grundligt rengöras. Och i en potatiskällare uppstår det alltid en hel del skräp och avfall. Mögelbildningar avlägsnas noga, jordrester och dylikt efter föregående potatislager bortskaffas, varjämte all inredning omsorgsfullt rengöres genom tvättning med sodalut eller kalkmjöl. I gamla källare, där trävirket är gammalt och mer eller mindre angripet av röta, är en rökning med svavel dessutom att förorda. Denna rökning tillgår så, att man antänder svavel i en gammal järngryta eller dylikt, som ställes på golvet i källaren, därefter tilltäppes alla öppningar till källaren under ett par dagar, så att svavelröken ej kan undtränga. Svavelröken har nämligen förmåga att döda förruttnelsebakterier och andra förstörelseorganismer.

Efter rökningen böra alla gluggar fönster och dörrar öppnas och hållas öppna under återstoden av sommaren då frisk luft och sol bli i tillfälle att grundligt få spola igenom källaren i alla dess vinklar och vrår. Solljuset och frisk luft äro nämligen någonting, som ej äro omtyckta av de många slag av mikroorganismer, vilka göra att potatisen ruttnar eller skämmes eller tager skada på annat sätt.

Den potatis som skördades i fjol höst, var visserligen från början behäftad med en del sjukdomar och således a priori mindre motståndskraftig och svårare att förvara, men det lider intet tvivel om, att man på många håll där man nu i sommar tidvis fått ransonera potatisen, då det visat sig att förrådet ej skulle räcka till den nya skröden, ej skulle behövt göra detta, om man hade vidtagit de ovan skisserade åtgärderna med potatiskällaren, innan skörden lades in.

MORGOSTUND HAR GULD I MUND.

EN GOD FRUKOST GER GOD ARBETSLUST.

Detta påstående i rubriken här ovan — en god frukost ger god arbetslust — kanske mången är beredd att genast motsäga. "Men erfarenheten är, att man arbetar bäst på fastande mage," säger någon, "och inte alls kan bli tal om att en g o d frukost ger arbetslust." Jo, det kan det visst allt beror på i vilken betydelse man tager ordet god; menar man en fästfrukost med kött, frukter, viner etc., då lär det knappast kunna bli fråga om någon energi men om god betyder välsmakande och för kroppens välbefinnande lämplig, då ställer sig saken annorlunda.

Den, som vant sig vid havregrynsgröt som första mål för dagen, slår ej av på sitt påstående, att det är den bästa frukost han kan få. Detta av två skäl: han finner den för det första vara rikligt läcker anrättning och har vidare erfarit, att han efter havregrynsgröt blir mätt utan att vara däst, han blir ej tung i magen, han går med friska krafter till sitt arbete.

För barn i skolåldern, vilka ju måste upp tidigt om morgnarna, är havregrynsgröten den bästa första frukost, en rätt, som helt borde undanträngа det förkastliga morgonkaffet. Efter en duktig tallrik havregrynsgröt är en skolpojkes aptit stillad, och han blir ändock ej varken slö eller ouppmärksam av att han är mätt. Havregrynsgörten är nämligen en den mest lättsmälta näring som finnes.

Sant är det utan tvivel att "morgonstund har guld i mund", men denna sanning kullkastades ohjälpligt, om arbetslust och arbetsförmåga förstöras genom överdådig och olämplig föda. Vi svenskar äro i regeln kända för att vara vad man kallar "matvrak", till stor fara för vårt kroppsliga välbefinnande. En naturligare och enklare levnadsordning, ett allmännare användande i hushållet av den sunda, näringsrika och billiga havregrynsgröten skulle alldeles säkert bidraga till att höja vår hälsa.

KROKETTER.

Man gör en redning av smör, mjölk, muskotblomma, salt och vitpeppar, blandar hackat kalvkött fräst i smör i denna redning och gör små kroketter, doppar dessa i ägg och rivebröd och steker dem.

FÖR EDER HÄLSA.

NÄR Ni behöver medicin, kom eller skriv till oss. Vi ha alltid fullständigt lager av färska, tillförlitliga läkemedel och äro våra priser måttliga. Vi föra också de bästa och välkändaste patentmedicíner; blodigar, gummivaror, alla slag, sjukhustillbehör m. m.

SHANAS DRUG STORE

A. A. Shanas, Apotekare och Druggist

842 Main St. Hörnet av Dufferin ave. Telefon 56 213

TILL SMÖRGÅSBORDET

är en löklåda en av många omtyckta smårätt. Den lagas på följande sätt: En form smörjes väl, och i denna nedlägges 2 a 3 stora lökar vilka skäres i tunna skivor. Löken nedlägges i ett tunnt lager och däröver strös något socker samt litet riven ost. Därpå ett nytt lager lök och så vidare. Över översta lagret lök lägges, sedan detta beströtts med socker och ost, 2 matskedar smör, varpå ett lager rivbröd påfylles. Lådan sättes i ugn. När det översta lagret blivit brynt, slås en matsked biffstekssås över, och lådan får stå i ugnen ytterligare 10 minuter. Serveras varmt till smörgåsbordet.

SKINKSTUVNING.

7 oz rökt skinka jämte fyra skivor vitt bröd skäres i tärningar, brynas lätt och upplägges på serveringsfat. 1 msk. smör, 2 msk. mjöl sammanfrässas och spädas med 2 kkp. grädmjölk, och får ett hastigt uppkok. Smaksättes med salt, socker och vitpeppar. Stuvningen hälles därefter över tärningarna. Ett hårdkokt ägg jämte persilja hackas och därmed garneras anrättningen.

VATTENTÅRTA.

3 ägg, 3 koppar socker röres till smeten blir pösig, 1 kopp kokande vatten tillsättes försiktigt, 3 koppar mjöl jämte 1½ tsk. jästmjöl blandat väl och tillsättes litet omsänder. En form smörjes, pudras och smeten hälles. Gräddas i ej för varm ugn. När kakan kallnat delas den i två bottnar och fylles med äppelmos eller vaniljkräm. Garneras med grädde.

METALLBRICKOR

till rökbord eller liknande ändamål äro ofta svåra att få vackra, om de länge vanskötts. De borstas först med sodalösning, och när denna torkat, tvättas de med salt och citronsaft. Efter sköljning i varmt tvålvatten torkas de med ett sämskinn, medan ytan ännu är varm. Alla spår av citronsaften måste noga avlägsnas, i annat fall blir brickan snart anlupen.

Oxhjärpe. Ett pound benfritt oxkött, rostbiff eller filet, salt, vitpeppar, 1 morot, ¼ pound speckfläsk, 1 liten gul lök, smör, 1¼ kopp grädde.

Köttet torkas med en i hett vatten doppad duk, skäres i vackra skivor, som bultas ut. På varje skiva läggas litet skuren lök, några morotstrimlor och en i salt och peppar rullad späckstrimla. Ombindas, brynas i smör och få därefter sakta avkyla. I smör och få därefter sakta avkyla.

Vancouver Annonser.

S. BERGMAN
251 Hastings St. E.
VANCOUVER, B.C.
Största urval av svenska grammofonskivor. Katalog fritt.

PRENUMERATIONER Å SVENSKA CANADA-TIDNINGEN
upptagas i Vancouver, B. C. av
S. BERGMAN JOHN GREEN
251 Hastings St. E 205 Caroll St.

Telefon 28 323
DR. L. E. LOVEGREN
SVENSK TANDLÄKARE
"GOOD DENTISTRY"
Hörnet Main & Market St.
WINNIPEG, MAN. NÄRA CITY HALL

Canada Tidningens Tryckeri
rekommenderas för utförande
av allt slags tryck såsom
TIDNINGAR, BÖCKER, BROSCHYRER,
PRISKURANTER, LINJETRYCK m. m.
AFFÄRSTRYCK
i en eller flera färger.
Förstklassigt arbete.
Billiga priser. Snabbt utförande.
Stort lager PAPPER, KARTONGER,
KORTBLANKETTER, KUVERT m. m.
325 Logan Ave. TEL. A9011